

Когато стъпките му по стълбитѣ се изгубихъ Гулевъ каза :

— Незнамъ за какво намѣрохме одежъ новата поема на Чучаргова прѣвѣсходна! Това бѣше просто умопомрачение. Сега, като размислямъ, дохождамъ до убѣждение, че това е само наборъ отъ думи, безъ капка чувство! У тоя човѣкъ, сѣкашъ, че има въ гърдитѣ му не сърдце, а възглавница. Тая поема е една първокласна бездарность.

— Бездарность... повториха устата на Черновича, задрѣмалъ вече.

— Азъ никога не съмъ виждалъ въ него освѣнъ единъ славоизвергатель, каза Правдовъ.

— И пусть ритмоплетъ, допълни Петровски.

Очевидно, сичкото общество бѣше съгласно и тука. Пълната хармония въ мислитѣ и чувствата продължаваше да царува въ нѣдрата на това интимно събрание отъ кандидати на безсмъртието. Подиръ докторъ Джанъ-Джана, Чучарговъ най-страшно си испати, за дѣто истязавъ търпението имъ.

Скоро Правдовъ ги остави.

И него заклахъ.

Остахъ троица: поетътъ Гулевъ, нувелистътъ Черновичъ и филологътъ Петровски.

Никой не си отиваше.

Напротивъ: нувелистътъ задрѣма пѣкъ на свой редъ, а филологътъ се залови да исчете новия брой отъ вѣстника *Единомислие*, голѣмъ, като чаршафъ.

Гулевъ се възползува отъ психологическия моментъ, каза имъ „сбогомъ“ и си излѣзе. На прага обаче той крадишкомъ погледна назадъ и се успокои: Черновичъ дрѣмеше, Петровски бѣ уврѣлъ носъ въ чаршафа.

Едвамъ стъпките му се изгубихъ по стълбитѣ..., двамата господа се погледнахъ...